

ת"פ 71249/12/19 - מדינת ישראל נגד מ' ב'

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 71249-12-19 מדינת ישראל נ' ב'
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ, עו"ד עידן סטולוב
נגד
מ' ב'
המאשימה
ע"י ב"כ, עו"ד דמיטרי ברנשטיין
הנאשם

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, אני מודיע כי החלטתי
לזכות את הנאשם מחמת הספק.

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן אשר מייחס לו עבירה של **תקיפה סתם - בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם וח' ב' ז"ל (להלן: "**המתלוננת**") היו בתקופה הרלוונטית, בני זוג נשואים.
3. ביום 27.8.19 עת שהו הנאשם והמתלוננת בחדר השינה בביתם, שוחחה המתלוננת בטלפון, או אז הכה הנאשם את ידה של המתלוננת, נטל מידה את מכשיר הטלפון הנייד (להלן: "הטלפון הנייד") וניתק את השיחה. במעשיו אלה, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה.
4. הנאשם הכחיש כל אירוע אלימות כלפי המתלוננת ואישר כי נטל מידה את הטלפון הנייד.

פרשת התביעה

5. בפתח דיון ההוכחות, הודיעה ב"כ המאשימה לבית המשפט כי המתלוננת נפטרה בטרם עת, וביקשה להגיש את שתי הודעותיה של המתלוננת חלף עדותה. ב"כ הנאשם הסכים להגשת הודעת המתלוננת מיום האירוע שנגבתה על

ידי ע"ת 4 והתנגד להגשת הודעת המתלוננת שנגבתה למחרת האירוע.

6. בהחלטה מנומקת קבעתי כי הודעתה השנייה של המתלוננת אינה קבילה (ר' החלטה בפרוטוקול מיום 8.12.21, עמ' 20-21) באשר אינה עומדת בתנאים שנקבעו בחוק ובדין.
7. בפרשת התביעה, העידה עדת התביעה, דליה זנזורי (להלן: "זנזורי") שעבדה כפקידה בשירותי הבריאות ועסקה במתן שירותים ללקוחות קשישים, לדבריה, המתלוננת השאירה הודעה קולית במוקד הטלפוני ולכן התקשרה אליה. באותה שיחת טלפון הלינה המתלוננת כי על אף שזכאית היא ל-10 שעות של סיוע ממטפלת, מקבלת היא בפועל סיוע בן 5 שעות בלבד.
8. עוד מסרה המתלוננת כי בעלה הוא זה המונע ממנה לממש את זכותה, ותחת זאת, נוטל הבעל תמורה כספית מהקופה שלא כדין. זנזורי הוסיפה ומסרה את הדברים הבאים: **"ואז באמצע השיחה שמעתי צעקות והטחות של מכות כמו עם שפורפרת של טלפון או משהו. שאלתי אם הכול בסדר, היא אמרה 'תפסיק להרביץ לי' הוא צעק לה שהוא לקח את הכסף כדי להביא לה מטפלת, היא אמרה שהיא צריכה עוד חברה, יותר שעות מטפלת. אז שמעתי 'בום' והיא אמרה 'תפסיק להרביץ לי', ואז אמרתי 'הכול בסדר'? ואז התנתקה השיחה"** (ר' פרוטוקול, עמ' 13, ש' 16-19).
9. לאחר שהשיחה נותקה, פנתה זנזורי למנהלת שלה אשר התקשרה לדווח לעו"ס ולמשטרה. זנזורי שבה והתקשרה למתלוננת ושאלה אותה אם הן יכולות לשוחח בחופשיות, אך המתלוננת השיבה בשלילה: **"אמרתי לה שאני אשאל אותה שאלות ושתענה לי כן או לא, הרגשתי כאילו... (זנזורי בכתה) הרגשתי את המצוקה שלה"** (ר' פרוטוקול, עמ' 13, ש' 23-24). משנשאלה זנזורי, מדוע חשבה שהמתלוננת במצוקה, השיבה כי שמעה אותה אומרת: **"תפסיק להרביץ לי והיה ממש בומים חזקים"** (ר' פרוטוקול, עמ' 13, ש' 30).
10. בחקירתה הנגדית נשאלה זנזורי אם ההיסטוריה הרפואית של המתלוננת מוכרת לה והיא השיבה שידעה שהמתלוננת סובלת מפיברומיאלגיה, דלקת שרירים. עוד מסרה כי שמעה את מצוקתה של המתלוננת בקולה במהלך שיחתן הראשונה ובשיחה השנייה המתלוננת אף בכתה.
11. ב"כ הנאשם הקשה על זנזורי וביקש התייחסותה להקלטה בדיסק ובפרט בהקשר לקול המכה שלא נשמע, ועל כך השיבה עדת התביעה: **"זה לא נשמע פה כמו שזה היה נשמע באותו רגע, היה שקט ושמעתי את זה. אני באה מקטע של מוסריות, מחובתי למען ח' לעשות את המוטל עליי, זו יכולה להיות גם אמא שלי מחר"**.
12. לקראת תום חקירתה הנגדית, חזרה בה עדת התביעה זנזורי מטענתה זו, לפיה שמעה "הטחות של מכות" ואישרה כי הניחה שהקולות ששמעה היו של מכות (ר' שם, עמ' ש' 5-6).
13. במהלך עדותה של זנזורי הוגשו לבית המשפט דיסק ובו שתי הקלטות של השיחות בינה לבין המתלוננת אשר סומן-**ת/3** ותמלול השיחות, סומן-**ת/4**.
14. הקשבתי להקלטות ועיינתי בתמליל השיחה. בשיחה הראשונה שסומנה **ת/3** נשמעת המתלוננת פונה לנאשם באומרה: **"אין לך כסף? למה? טוב הוא אומר, אל תרביץ לי טוב? איי, תביא את זה"**, הנאשם השיב למתלוננת ואמר: **"לא רוצה"**. המתלוננת שבה ופנתה אל הנאשם באומרה: **"תביא את זה נו"** והנאשם השיב בשנית **"לא רוצה"**.

15. ודוק: במהלך השיחה נשמעה המתלוננת אומרת לנאשם: **"אל תרביץ לי טוב? איי. תביא את זה"**, ואילו בעדותה לפני מסרה זנזורי שהמתלוננת אמרה: **"תפסיק להרביץ לי"**.

16. המסקנה המתבקשת היא שמדובר בשיחה בה נשמעת המתלוננת פונה אל הנאשם ואומרת לו שלא ירביץ לה, ואילו זנזורי כאמור, העידה תחילה, כי שמעה את המתלוננת אומרת שהנאשם היכה אותה וכי היא מבקשת שיחדל ממעשיו. זה המקום לציין, כי בשיחה השנייה שהתקיימה בין זנזורי למתלוננת נשמעה המתלוננת בוכה וכאשר נשאלה על ידי זנזורי האם הנאשם הרביץ לה השיבה: **"לא משנה. את שאלת אותי מה יש לי נכון?"**

17. עד התביעה רועי אליהו (להלן: **"אליהו"**) המשרת כסייר בתחנת משטרת ראשל"צ, מסר שהגיע לדירה יחד עם שוטר נוסף. לדבריו, אינו זוכר את האירוע לפרטיו נוכח חלוף הזמן. אליהו שוחח עם המתלוננת ועיכב את הנאשם. אליהו נכנס לחדרה של המתלוננת והבחין בה כשהיא שוכבת במיטתה. לדבריו, המתלוננת לא יכלה לקום ממיטתה נוכח מצבה הבריאותי אך מסרה לו שספגה מכה ושהיה לדבריה ניסיון לשבור לה את הטלפון. משנשאל אליהו בשנית מה מסרה לו המתלוננת הוא רענן את זיכרונו באמצעות עיון בדו"ח והשיב: **"תחקרתי אותה לגבי אלימות, היא אומרת שהוא חטף לה את הטלפון, ניסה לשבור אותו, נתן לה מכה, היא לא זוכרת בדיוק איפה. שאלתי אם זה פעם ראשונה, היא אמרה שלא, שמדי פעם היא מקבלת מכות "לטמות" ככה היא כינתה את זה, זה מה שכתוב. היא מסרה שהיא לא מתלוננת כי הוא מטפל בה"**. סרטונים אשר צולמו ממצלמת הגוף של אליהו, הוגשו וסומנו - **ת/5**.

18. באמצעות אליהו הוגשה הודעת המתלוננת מיום האירוע וסומנה - **ת/6**. להלן תיאור האירועים כפי שנרשמו מפיה בהודעתה: **"ואז הוא כעס עליי נורא, חטף לי את הפלאפון, ניסה לשבור אותו ביד, לא הצליח ונתן לי מכה אני לא זוכרת איפה. אני כבר רגילה, מדי פעם הוא מחטיף לי"**. כשנשאלה ממה היא מפחדת, השיבה: **"מהמכות. מהצורה שהוא מדבר, מזה שלא ייתן לי כסף אם תיקחו אותו לבית סוהר אני אהיה אומללה, לא יהיה מי שיטפל בי"**.

19. ואולם, משנשאלה אם הנאשם מרביץ לה באופן קבוע, השיבה: **"לא, הוא מדבר באופן קבוע לא יפה, לאחרונה הוא מאוד עצבני"**. מהאזנה לדיסק שתיעד את חקירתה, עולה כי המתלוננת (נומרטור 17:20) הוסיפה ואמרה **"שזה נדיר"** בתשובה לשאלה אם מרביץ לה באופן קבוע. כשנשאלה אם היא חושבת שהנאשם מסוגל להרוג אותה, השיבה: **"כן. ההתנהגות שלו, הוא יסע לאילת ישאיר אותי בלי כסף"** ומסרה שהיא חוששת להגיש נגדו תלונה במשטרה.

20. בחקירתו הנגדית של אליהו מסר כי הוא זוכר ששאל את המתלוננת אם הייתה אלימות והיא החלה לבכות. לדבריו, העדה לא יכלה לומר היכן בגופה הוכתה אך אישרה שהנאשם ניסה לשבור לה את הטלפון. עוד ציין אליהו כי בתוך הדירה לא היו סימנים של בלגן ו/או אי סדר.

21. הוגשו אמרותיו של הנאשם במהלך חקירותיו (**ת/1 ו - ת/2**) במשטרה. הנאשם שב והכחיש כי היכה את אשתו.

פרשת ההגנה

22. הנאשם העיד להגנתו ומסר כי היו נשואים 55 שנים; תיאר את המחלה ממנה סבלה המתלוננת: **"בשנים האחרונות היא סבלה מפיברומיאליגיה זו דלקת שרירים, הסימפטומים שלה שכל מגע, נגיעה הכי קטנה**

בגוף מכאיבה (ר' פרוטוקול, עמ' 22, ש' 18-19), לדבריו, מאז שחלתה לא ניתן היה לגעת בה מאחר שסבלה מכאבים ולפיכך נטלה משכבי כאבים בכמות רבה. עוד סיפר כי היה זה הוא שטיפל בה במשך כל אותה תקופה.

23. הנאשם העיד כי בזמן שישנו יחד בשעות הצהריים, קיבלה המתלוננת שיחת טלפון והזכירה את שמו, הוא ביקש ממנה להפסיק לדבר עליו, ובלשונו: **"ח' תפסיקי לדבר אתה ולהזכיר את השם שלי כל הזמן והיא המשיכה לדבר, אמרתי לה אני אקח לה את הטלפון אם היא תמשיך לדבר, וככה זה נשמע בקלטת. היא המשיכה לדבר ובסוף נשבר לי, ממש נשברתי קמתי ולקחתי לה את הטלפון, היא אמרה אל תרביץ לי, כי כל מגע כואב. לקחתי לה את הטלפון וזה הכול"** (ר' פרוטוקול, עמ' 23, ש' 4-7).

24. הנאשם מסר כי בהקלטה נשמעת המתלוננת אומרת **"תחזיר את זה"** וכוונתה הייתה כי ישיב לה את הטלפון הנייד. הנאשם הדגיש כי גם אם נגע בידה אגב נטילת הטלפון מידה, אין ולא הייתה לו כוונה לפגוע במתלוננת. במהלך עדותו של הנאשם, הוגשו מסמכים רפואיים של המתלוננת אשר סומנו **נ/1**.

25. בחקירתו הנגדית של הנאשם בבית המשפט, סיפר כי המתלוננת הייתה במצב פיזי ונפשי גרוע; הוא היחיד שטיפל בה; אישר שמגיע למתלוננת 10 שעות מטפלת ומסר שהוא היה צריך את הכסף כי אינו עובד; אין לו זכויות בביטוח לאומי והוא נושא בכל ההוצאות. עוד אישר הנאשם כי במהלך האירוע כעס על המתלוננת.

26. הנאשם שב ונחקר בהקשר לדברים שנשמעו ב-**ת/3** ומסר כי דברי המתלוננת נשמעו לאחר שנטל מידיה את מכשיר הטלפון הנייד. כשנשאל, מדוע המתלוננת צעקה **"אל תרביץ לי"** השיב כי היא חשבה שהוא הולך להרביץ לה, וטען כי שונים הם פני הדברים אילו הייתה אומרת **"תפסיק להרביץ לי"**. הנאשם מסר כי ייתכן שבזמן שנטל את הטלפון מידה אולי נגע בגופה אך הדגיש שלא היה סימן של חבלה על גופה, וכלשונו: **"קמתי אליה, קמתי לעברה לקחת את הטלפון, אז חשבה. לא הרבצתי לה, אם הייתי מרביץ לה... שאני מרביץ לאישה, היא צריכה להשמיע קול צעקה, היא לא צעקה. אין צעקה של כאב"** (ר' פרוטוקול, עמ' 25, ש' 10-11) וכן: **"נגיעה הכי קטנה בגוף שלה זה כמו הרבצה, היא פחדה ונבהלה, במקום להגיד אל תגיע בי היא אמרה אל תרביץ לי"** (ר' פרוטוקול, עמ' 25, ש' 29-30).

27. כשנשאל אם שמע אותה בוכה מסר **"יכול להיות, לא זוכר. היא סבלה מאוד, היא כל הזמן בכתה"** (ר' פרוטוקול, עמ' 26, ש' 5).

28. ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם את דברי המתלוננת לפיהן היכה אותה בעבר והנאשם השיב: **"אני לא מכה. אם בן אדם נותן טפיחה על היד תוך כדי ויכוח זה לא מכות. לא הרבצתי לה. בחיים לא הרבצתי לה מכות"** (ר' פרוטוקול, עמ' 28, ש' 21-22).

29. להשלמת התמונה אפנה לעדותו של הנאשם במשטרה-**ת/1**, שם אישר הנאשם כי התרגז, חטף למתלוננת הטלפון הנייד מהיד וכיבה אותו. הנאשם הכחיש בכל תוקף שנקט באלימות כלפיה.

30. במהלך חקירתו הנגדית משהתבקש הנאשם להדגים כיצד חטף את הטלפון מידה, מסר כי אינו זוכר.

דין והכרעה

31. לאחר ששמעתי את עדי התביעה והנאשם והתרשמתי מדבריהם, ולאחר שעיינתי בפרוטוקול הדיון ובמוצגים שהוגשו לתיק בית המשפט, אני קובע כי אשמתו של הנאשם לא הוכחה מעבר לספק סביר, ועל כן אני מורה על זיכוי מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

32. זיכוי של הנאשם מתחייב נוכח הספק הסביר שנותר בי ולא הוסר.

33. גרסת עדי התביעה לא הייתה קוהרנטית ואינה אחידה.

34. עדותם של עדי התביעה אינה מתיישבת עם כלל הראיות והנסיבות.

35. מנגד, גרסתו של הנאשם שנשמעה לפניי, על אף בקיעים שנתגלו בה, לא נסתרה בנקודות מהותיות.

36. סעיף 34 כב לחוק העונשין קובע כי "לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר". ר' דבריה שלכב' השופטת פרוקצ'יה: "החובה להוכיח אשמה פלילית מעבר לספק סביר נגזרת מעקרונות חוקתיים של חופש האדם והגנה על חירותו האישית מפני מעצר ומאסר ומפני פגיעה בכבודו כאדם. משתלבת בכך חזקת החפות, ממנה נגזר העיקרון כי אין להרשיע אדם כאשר נותר ספק סביר באשמתו (ע"פ 6295/05 אלי וקנין נ' מדינת ישראל. חזקת החפות היא חזקה ראייתית, המחייבת זיכוי נאשם מקום שלא הובאו ראיות מספיקות לאשמתו. יסוד הספק הסביר עוסק בשאלת דיון ומשקלן של הראיות המפלילות, והוא העונה לשאלה האם הופרכה חזקת החפות, אם לאו. ככאלה, חזקת החפות ועקרון הספק הסביר הם מושגים המשלימים זה את זה. הנטל להוכיח אשמה פלילית מעבר לספק סביר הוא אמצעי בעל חשיבות עליונה בהתמודדות מפני הרשעות שווא שיסודן בטעות עובדתית. ... העיקרון לפיו עדיף שיהלך רשע חופשי משזכאי יורשע שלא כדין עומד ביסוד אמת המידה של הספק הסביר".

37. להלן התייחסותי לעובדות הרלוונטיות בכתב האישום, להוראות החיקוק ולטענות ההגנה:

38. סעיף 379 לחוק העונשין, המגדיר עבירה של תקיפה סתם, קובע:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה".

39. סעיף 378 לחוק העונשין, מגדיר תקיפה מהי:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה".

40. סעיף 382 (ב)(1) לחוק העונשין, קובע:

"העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה "בן

משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה: בן זוג, לרבות הידוע בציבור כבן זוג. כידוע, על מנת להרשיע נאשם נדרשת התביעה להוכחת יסודות העבירה.

41. בע"פ 172/88 מרדכי ועונונו נ' מדינת ישראל, מד(3) 265 (1990) נקבע: "היסוד הנפשי בעבירה עניינו ההתייחסות הסובייקטיבית של מבצע העבירה, במישור ההכרתי ובמישור הרצוני, אל היסודות העובדתיים של העבירה, לפי הגדרתה החקוקה".

42. ר' דברי כב' השופט (כתוארו אז) אגרנט, בע"פ 125/50 [4], בעמ' 545: "המושג 'מחשבה פלילית' (mens rea) כיסוד הדרוש לכל עבירה שמקורה במשפט המקובל - מצריך שהקטגוריה תוכיח לפחות שני דברים אלה - כי הנאשם ביצע את הפעולה, נשוא העבירה המיוחסת לו, ברצון (voluntarily) ולא בשגגה (accidentally) וכי בשעת מעשה חזה מראש את האפשרות שמהתנהגותו זו תצמח התוצאה אשר החוק אסר עליה".

43. זירת המחלוקת מצומצמת. העובדה שאינה במחלוקת היא כי הנאשם נטל מכשיר טלפון נייד מידה של המתלוננת אגב שיחה בין המתלוננת לעדת תביעה.

44. לטענת המאשימה היכה הנאשם את המתלוננת בידה עובר לנטילת מכשיר הטלפון הנייד ומשכך מדובר במעשה של תקיפה מכוונת.

45. התביעה מבססת עמדתה על גרסת המתלוננת שנמסרה סמוך לאחר מועד ביצוע העבירה ותועדה על ידי שוטר/סייר שהגיע לביתה, שיחת טלפון מוקלטת עם עדת תביעה ועדותה (ת/6) שנמסרה באותו יום זמן קצר לאחר האירוע.

46. לעומת זאת, הנאשם אמנם אישר כי נטל את מכשיר הטלפון הנייד מידה אך הכחיש תקיפתה. לדבריו, יתכן ופגע בידה, מבלי משים, אגב נטילת המכשיר. לטענתו, ככל שאכן נפגעה המתלוננת, נעשה הדבר שלא במכוון אלא בשוגג.

47. המאשימה טוענת שמדברי המתלוננת שתועדו במצלמת הגוף עולה כי הנאשם היכה את המתלוננת באופן קבוע וביקשה בסיכומיה להרשיעו על בסיס ראיה זו שהוגשה לבית המשפט.

48. דא עקא, הנאשם לא הואשם בביצוע עבירות אלימות כלפי המתלוננת, אלא בעבירה יחידה, ביום 27.8.19 בכך, שהיכה את המתלוננת בידה, מכה אחת באירוע מסוים וספציפי.

49. זה המקום להזכיר, כי לא הוגשה בקשה לתיקון כתב האישום והמאשימה לא עתרה בסיכומיה להרשיע את הנאשם

בעבירה אחרת.

- 50.** התרשמתי כי ההסבר שנשמע מפי הנאשם לדברי המתלוננת כפי שנשמעו בדיסק **ת/4**, על פניו, אינו בלתי סביר.
- 51.** העובדה שהמתלוננת לא זכרה מיד לאחר האירוע, לדבריה, היכן היכה אותה הנאשם מדברת בעד עצמה, ויש בה כדי לתמוך במסקנה, לקיומו של ספק סביר מובנה בתיק זה הנלווה לטענות המאשימה, לאורכן ולרוחבן.
- 52.** שבת ובחנתי את גרסתה של עדת התביעה זנזורי ולמרבה הצער, עדותה השונה והמשתנה, אינה מאפשרת קביעת מסקנות עובדתיות ברורות.
- 53.** התרשמתי ממצוקתה של זנזורי נוכח האירועים שחוותה במסגרת עבודתה כמוקדנית, וניכר היה שהדברים השפיעו עליה. היא בכתה במהלך העדות והייתה נסערת. היא אף הודתה שהאירועים כפי שנשמעו בדיסק ותועדו אינם כפי שזכרה (ר' שם עמ' 16, ש' 2-3). מצאתי כי קיימות אי התאמות בין עדותה של זנזורי לדברי המתלוננת כפי שנשמעו בדיסק.
- 54.** בעניין זה אציין כי לא הובאה על ידי המאשימה כל ראיה אשר לחבלה בגופה של המתלוננת או סימן לחבלה בכף ידה.
- 55.** הימנעות חוקר המשטרה לבחון נתון עובדתי אובייקטיבי זה, פועלת לחובת המאשימה ומחזקת את טענת הנאשם.
- 56.** גרסתה הראשונית של המתלוננת המנוחה תועדה על ידי מצלמת הגוף של השוטר אליהו. דבריה המצמררים-מהדהדים.
- 57.** ההנחה הרווחת היא כי אמרות שנאמרו על ידי קורבן עבירות אלימות באופן ספונטאני בעת מעשה האלימות או בסמוך אליו נהנות מ"חזקת אמת" ועל כן מהוות ראיה לאמיתות תוכן. ר' למשל ע"פ 5853/12 פלוני נ' מ"י. וכן: "...ואכן, הטעם העומד בבסיס החריג נעוץ בכך, שהמדובר באמירות שעל פי טיבן יש יסוד להנחה שתוכן אמת: אם משום שהן נאמרות באופן ספונטאני, בנסיבות שאינן מקימות חשש לאמיתותן; אם משום שהן משולבות במעשה במידה ההופכת אותן לחלק ממנו; ואם משום שאמירתן היא המקור היחיד לתוכן" מתוך ספרו של המלומד יעקב קדמי "על הראיות" כרך ב', ע"מ 588.
- 58.** שאלת סמיכות הזמנים תיבחן בכל מקרה לגופו: "... יחד עם זאת, גם עניין זה, מטבע הדברים, נקבע בהתאם לנסיבות העניין ולשכל הישר. לטעמי, כאשר מביאים בחשבון את העדויות על מצבו הרגשי והפיזי של המתלונן בהגיעו לבית החולים, את העובדה שמדובר באמרה שנאמרה בסמיכות ממשית לביצוע העבירה,

בפני גורם שאין לו נגיעה לחקירה, ואת העובדה שתוכן האמרה מתיישב עם מסכת הראיות הכוללת, מתבקשת המסקנה כי אכן מדובר באמרה ספונטנית המקיימת את דרישת סמיכות הזמן..." ר' למשל 1645/12 פלוני נ' מ"י.

59. ואולם, הבעיה מתעוררת, משנמסרות גרסאות סמוכות נוספות, שאין משתלבות זו בזו ומחייבות קבלת הסבר, כפי שאירע במקרה שלפניי.

60. עיון בת/6, הודעתה של המתלוננת שנמסרה בשעה 17:50 בביתה, מיד לאחר האירוע (שם, בעמ' 1 ש' 18-19), אשר לאלימות שחוותה מחייבת, לכל הפחות, קבלת הסבר מפי המתלוננת, וזאת נוכח קיומן של גרסאות שונות והעדר הלימה בין הטענות.

61. משלא ניתן לחקור את המתלוננת המנוחה על גרסאותיה ולקבל הסבריה ומקום שהסבריו של הנאשם, לא הוזמו והספק הסביר לא הוסר, יש להורות על זיכוי, ולו מחמת הספק.

62. נותרה לדיון השאלה, אם יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירת תקיפה נוכח הודאתו לפיה חטף חפץ - טלפון נייד תוך הפעלת כוח מידיה של המתלוננת ואגב כך פגע בידה.

63. אשיב לכך, בשלילה. מקובלת עליי עמדת ב"כ הנאשם לפיה משיכת הטלפון הנייד מידה של המתלוננת, בנסיבות המקרה שלפניי, אינה מקימה אחריות פלילית ולכל היותר מדובר בזוטי דברים.

64. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי של הנאשם מהעבירה המיוחסת לו, וזאת מחמת הספק.

במעמד הצדדים

ניתן היום, ח' שבט תשפ"ב, 10 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.